

РЕШЕНИЕ

№ 6654

гр. София, 09.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 27.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **6320** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „ПАЛМС МЕРКЮР КАЗИНО.БГ“ ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], представлявано от А. И., чрез адв. АЛ. М., против решение № 000030 – 5426/09.06.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП).

В с.з. жалбоподателят – редовно призован, се представлява от адв. А., която поддържа жалбата и излага съображения за незаконосъобразност от материална страна на акта и претендира разноски по списък – 3900 лева за адв. хонорар с ДДС и 50 лв държ. такса. Ответникът чрез процесуалния си представител юриск. К., оспорва жалбата като неоснователна в писмено становище и в с.з. като прави възражение за прекомерност за адв. хонорар.

СГП не се представлява.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество е основателна.

С искане с вх. № М-26-П-324/13.05.2022 г. на Централно управление на НАП жалбоподателят поиска да му бъде възстановена държавна такса, която намирал за недължимо платена. Същата била преведена по сметка на НАП с платежни нареждания от дата 05.03.2021 г. държавна такса по чл. 30, ал. 5, предл. 2 от ЗХ в

размер на 200 000 лв. /л. 26 и сл./, с посочено основание такса по чл. 30, ал. 5, пр. 2 от ЗХ. От фактическа страна издателят на оспорения акт взел предвид, че с негово решение № 000030-553/24.02.2021 г. /л. 18/ бил издаден на дружеството лиценз за организиране на хазартни игри в игрално казино за срок от 10 години в обект с адрес: [населено място], [улица], ет. 2. От правна страна приел, че заявителят неоснователно твърди, че не дължи таксата по чл. 30, ал. 5, пр. 2 от ЗХ. С измененията и допълненията на ЗХ от ДВ, бр. 69/2020 г. (ЗИДЗХ), чл. 30 от същия закон е допълнен с нова, ал. 5, с която е въведена такса за издаване и поддържане на лиценз за организирането на хазартни игри в игрално казино.

В искането си дружеството посочило, че при подаване на искането за организатора не е съществувало задължението за заплащане на тази такса. Счита за недължими посочените такси, тъй като съгласно § 86, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби (ПЗР) към горепосочения ЗИДЗХ, образуваните и неприключени до влизането сила на този закон производства до искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типове и модификациите на игрално оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне. Според дружеството, в "досегашните изисквания" включват и дължимите държавни такси и организаторите следва да подават и само и единствено държавните такси, дължими към момента за подаване на искането. В тази връзка намира също, че е недопустимо за една и съща административна услуга да се заплащат две държавни такси, като счита за недължимо платена от него втората такса в размер на 200 000 лв.

Изпълнителният директор на НАП не възприел тези доводи и с процесното решение отхвърлил искането на дружеството, при следните мотиви:

За продължаване срока на лиценз на за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала, по влязло в сила решение № 000030-553/24.02.2021 г. на изпълнителния директор на НАП се дължат в условията на кумулативност: 1) Държавна такса по чл. 30, ал. 1 от ЗХ, във вр. с чл. 3, ал. 1 т. 4 от ТТЗХ (за издаване на лиценз в игрално казино); 2) Държавна такса по чл. 30, ал. 5, пр. 2 от ЗХ (в зависимост от срока на издадения лиценз) – 200 000 лв. в хипотезата на срок на лиценза за 10 години. Административният орган намерил, че таксите се дължат на различни основания, изрично регламентирани в ЗХ, и Тарифа за таксите, които се събират по Закона за хазарта (ТТЗХ), така както са различни и критериите за тяхното законодателно дефиниране. Въвеждането с новите алинеи 5 и 6 на чл. 30 от ЗХ на такси за издаване и поддържане на лицензи според критериите "срок на лиценза" и "брой жители в населеното място" по местонахождение на обекта, не изключва дължимостта на таксата по чл. 30, ал. 1 от ЗХ. Със ЗИДЗХ, обн. ДВ 69 от 2020 г., законодателят е внесъл промени в текста на чл. 30 от ЗХ, като е създал изцяло нови, ал. 5 и, ал. 6, относими към режима на облагане с държавни такси при "наземен" хазарт на игри в игрално казино и игри с игрални автомати в зали. Законодателят е въвел изцяло нови критерии по отношение режима на облагане с държавни такси, а именно срок на лиценза и брой жители в населеното място по местонахождение на

обекта.

Посочва се в мотивите на оспорения акт и, че от разпоредбите на чл. 29, ал. 3, чл. 30, ал. 1, ал. 6 и чл. 10 от ЗХ, разгледани в тяхната свързаност, е видно, че изпълнителният директор на НАП действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да събере всички предвидени в действащото законодателство държавни такси от искателя, преди да пристъпи към издаване на удостоверение за издаден лиценз по влязло в сила негово решение по ЗХ и към фактическото му предоставяне на искателя. Съгласно разпоредбите на чл. 3, ал. 1 и чл. 4, буква "о" от Закона за държавните такси /ЗДТ/, административният орган - оказващ административната услуга или издаващ искания документ, е длъжен да събере определените със закон държавни такси при предявяване на искането за извършване на действието и/ или при издаване на искания документ. Доколкото освобождаването от заплащане на дължими държавни такси се регламентира също със закон, в случая такава правна възможност не е предвидена спрямо искателя нито в ЗХ, нито в лимитативно изброените в чл. 5 от ЗДТ случаи на освобождаване от държавни такси.

По тези съображения ответникът приел, че искането за възстановяване на държавната такса в размер на 200 000 лева по чл. 30, ал. 5, пр. 2 от ЗХ, преведена от жалбоподателя, се явява неоснователно и го оставил без уважение с оспореното решение.

В мотивите на последното не е обсъден доводът на дружеството, че според вида на организираните от него "хазартни игри с игрални автомати в игрална зала", дейността му попада в приложното поле на чл. 242, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ (облагане с алтернативен данък върху хазартна дейност с игрални автомати, който е окончателен), в който случай се дължи само таксата по чл. 30, ал. 7 във връзка с, ал. 1 от ЗХ. Този довод обаче се явява основателен. Предвид дейността, за която е издаден и съответно продължен лицензът в случая, не е налице промяна в режима на таксуване с изменението от ДВ бр. 69/2020 г. Съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗХ в предходната му редакция от ДВ бр. бр. 105 от 2014 г., в сила от 1.01.2015 г., за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по, ал. 1. Последната не е изменена до момента и предвижда и понастоящем, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите (ТТЗХ). С изменението от ДВ бр. 69/2020 г. предишната, ал. 5 на чл. 30 ЗХ е променена на, ал. 7, като запазва съдържанието си и гласи и понастоящем, че за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по ЗКПО, се събират само таксите по, ал. 1.

Лицензът, продължен с решението е за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала. Облагането на тази дейност е уредено в Раздел V на Глава тридесет и втора от ЗКПО - "Данък върху хазартната дейност". Съгласно чл. 242, ал. 1 ЗКПО, хазартната дейност от игри с игрални автомати, за каквато е издаден лиценз в случая, се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен. П. Г. тридесет и втора на ЗКПО е част от Част пета на същия закон. На основание чл. 218, ал. 1 ЗКПО, данъчно задължените лица, посочени в тази част (пета), вместо с корпоративен данък се облагат с алтернативен данък за дейностите, посочени в тази

част. Следователно, продълженият на дружеството лиценз с решението е за дейност, облагана с алтернативен данък. Изричната уредба на чл. 30, ал. 7 ЗХ не допуска противоречиво тълкуване, като посочва, че за този вид хазартни игри се събират само таксите по, ал. 1. По тази причина, неоснователно е в случая събирането на такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл. 168, ал. 1 АПК, съдът приема, че решението е издадено от компетентен орган в установената форма; при липса на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, но същото е в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да отменено, а преписката върната на адм. орган за ново произнасяне при съобразяване със задължителните указания за прилагане на закона.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК следва да се присъди своевременно направеното от страна на жалбоподателя искане за присъждане на разноските по делото по списък, в размер на 3950 лв., от които 50 лв. - държавна такса, и 3900 лв. - хонорар за адвокат, платен съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие. Направеното от страна на ответника възражение за прекомерност на хонорара е неоснователно, предвид на факта, че същият е към предвидения от закона минимум, съгласно чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 за адв. хонорари.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 АПК, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на „ПАЛМС МЕРКЮР КАЗИНО.БГ“ ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], представлявано от А. И., чрез адв. АЛ. М.,

РЕШЕНИЕ № 000030 – 5426/09.06.2022 г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите (НАП);

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за ново произнасяне в 7-дневен срок със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона съобразно изложеното в мотивите по-горе;

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ПАЛМС МЕРКЮР КАЗИНО.БГ“ ЕООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], представлявано от А. И., сумата от 3950 (три хиляди деветстотин и петдесет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: